

Архів з бірому
Горьківсько-Горькопавлівська округа ОУУ

ПАПКА

для 177

паперів

Інформаційно-вишкільний матеріал
"Про вибори" (Г 1944р.?)
Машинопис

20 р.

Крайні яки: (Г 1944р.?)
Київським документів: 1
Київським аркушів: 9
Зберігати: пошитою

Воля народам і людині

П Р О В И Б О Р И .

П І Д З Н А К О М В И Б О Р І В

По закінченні другої світової війни ні до якого-такому порядку-ванні відносин між поодинокими державами, народи світу боряться за впорядкування свого внутрішнього життя. Життям кожного народу керує державна влада, тому, відбудову свого життя, пристосування цього життя до нових повоєнних обставин починають народи з перегляду свого відношення до існуючої державної влади. Народи світу перебудовують і оновляють нині свою державну владу, змінюють програми і плани керування державними справами.

Майже усі існуючі нині держави мають більш чи менш демократичний устрій. У демократичних державах зміна державної влади провадиться постійно і періодично. У цих державах згідно з конституційними законами, народ має право що певний час /кожних 4-7 років/ підтверджувати, поповняти чи цілком змінити як програму керівництва державою, так і саму державну владу. Це своє законне право здійснює народ за посередництва виборів до місцевих і центральних органів державної влади.

У тих державах, де народ мав би змогу здійснювати це своє право і вільно, і без усякого тиску з боку упривілейованих правлячих верств суспільства, при кожних нових виборах доставали б найбільшу кількість голосів ті партії і особи, які висували програми, що найбільш відповідають інтересам народу. У цих державах тому, керівництво державними справами провадилось бин завжди згідно з бажанням більшості населення. У цих державах державна влада була б справді народною владою, а самі ці держави — справді демократичними.

У псевдодемократичних державах державна влада знаходиться в руках якоїсь одної партії, а в багатьох національних державах — у руках урядової кліки пануючого народу. Партія чи кліка, що є при владі — по диктаторськи самовладно керує державою і, бажаючи якнайдовше задержати при собі державну владу, старається при кожних виборах насилувати волю виборців, а коли ще їй мало, вдається, то пускається навіть на фальшування виборів. У таких державах немає мови про вільні вибори, немає мови про відповідність програми державного керівництва до бажань населення, немає мови про справжню народну владу, про справжню демократію. У цих державах вибори до органів державної влади — такі ж нещирі і облудні, як нещирі і облудні самий демократизм цих держав. Вибори в таких державах з пустою і нікому непотрібною формальністю, а воля виборців свідчать не так про справжню волю населення, як про сприт урядових виборчих фактівців і оступне насильство правлячої кліки над волею громадян держави.

Розглядаючи наслідки повоєнних виборів у поодиноких державах світу, мусимо тому завжди приймати під увагу те, в якій мірі в справді демократичною дана держава, в якій мірі вільно могло виявити свою волю при виборах, її населення.

Треба не забувати також, що у витворених по війні міжнародних відносинах, у багатьох т. зв. "визволених", і "опікуваних" державах, крім власних диктаторських партій і правлячих клік дістали змогу впливати на волю виборців такі ж партії і кліки держав- "опікунів", держав- "визволителів". У тих державах населення позбавлене змоги справді вільно обирати собі державну владу. Годі тому поворити про демократизм виборів у цих державах, про виявлення при виборах справжньої волі населення.

Ще одне треба пам'ятати принцип виборчих вислідів у повоєнному світі. Сучасні вибори провадяться у багатьох державах в умовах дуже сприятливих успіхам комуністичних партій. Беріть визначені орґанічні "прихильники" комунізму з кордоном спричинили: своєннї успіхи СРСР у боротьбі з Німеччиною, збільшення доступу з кордоном привабливої її своєю зовнішністю совєтської пропаганди. Орґанізаційна та грошова підтримка комуністичних партій деяких держав з боку ВКПб. А до цього свінших країнах долучився теж терор проти антикомуністичних партій і громадян під закидом /в багатьох випадках зовсім неслухним/ співпраці з фашизмом, належності до "німецько-якихось там націоналістичних банд".

ВІСНИК ВІСНИК ВІСНИК

Треба додати, що зріст прихильників комунізму має особливо сприятливий ґрунт для себе в тих державах, які не потрапили досі як слід розв'язати в себе соціального питання. Франція, Індонезійські держави, населення яких мало змогу, бачачи, знайомитися з практикою більшовизму, комуністична пропаганда не знайшла широкого одноступу до переконання громадян. Комуністична партія при виборах зазнала тут поразки. Австрія, як бачимо, вибори по другій імперіалістичній війні проходять у світлі дуже складних політичних обставин. Без врахування цих обставин, годі правильно оцінити вислід цих виборів.

Першою з усіх держав світу провела у себе вибори одна з найстаріших демократичних держав Англія. До цих виборів із великим зацікавленням приглядався весь світ. Приглядався тому, що були це перші вибори після закінчення війни з Німеччиною, приглядався тому, що вони проходили в одній з найбільших держав світу, в одній з держав, що здобули перемогу над німецькою потугою, приглядався тому, що ці вибори проводила у себе держава, яка здавна пишається своєю демократією, яка дозволила собі на проведення виборів під час тривалої ще війни з Японією. До боротьби за владу стали в Англії дві найголовніші англійські партії — Консерватистична Лейбористи. Ці партії вели прити себе гостру передвиборчу агітацію. Лейбористи виступали за проведення багатьох змін в дотеперішньому порядку внутрішнього державного життя Англії. Консерватисти відстоювали старі порядки.

У виборах до парламенту більшість англійських виборців стала по стороні змін і віддала свої голоси Лейбористам. Лейбористи виграли в парламенті до 1935 р. 3 мільйони 600 тисяч голосів, збільшили число своїх мандатів у два і пів рази з 154 на 390. Консерватисти втратили в виборах 1,5 мільйона голосів і половину своїх мандатів. Державна влада перейшла таким чином від Консерватистів до Лейбористів.

У виборах до англійського парламенту приймала рівно ж участь англійська компартія. Вона, однак, жодяк не змогла здобути в парламенті кілька мандатів, що не дає їй змоги хоч у малій мірі впливати на керівництво англійської державою.

Виследи виборів до англійського парламенту, показали, що:

1. Навіть у державах, досягли перед війною найбільшого розквіту, та вийшли у війні переможцями, більшість громадянства не вдоволена зі стану, в якому вона перебувала перед війною, зі стану, в якому опинилася по війні. Більшість громадянства вимагає рішучих змін впровадження у державі справедливих соціальних порядків.
2. У незалежних державах, в яких компартія немає превілеї в перед інших партіями і не може вживати насильства над волею громадян, сама пропаганда комунізму не спроможна здобути для нього великих симпатій у громадянства вільного народу.
3. Народи, що перебували в союзі з більшовиками, мали змогу бачити пізнати комунізм в його практичному здійсненні в СРСР, не вважають комуністичного ладун побажаний для себе і ставлять відбірний наспри наді комуністичної пропаганди.

Не менш цікавими ніж в Англії виследи виборів у Франції. У Франції від давна відома в світі своїми симпатіями до комунізму. Найраніше у світі почалося тут прикладати до життя теорію комунізму аж у 1871 р. Найраніше в Європі у 1935 р. приступлено тут до творення "Народних фронтів", тобто союзу лівих партій під керівництвом комуністичної партії. До зросту комуністичних впливів на французьке суспільство причинилося у великій мірі окупація Франції Німеччиною. Німці сильно вплинули на Францію економічно і жинули в неї великі маси населення. Між цими об'єднаними масами знайшли сприятливий ґрунт заманчива програма крайньої глибокої комунізму. Все це створило дуже догідні умови для ширення комуністичної агітації у Франції по другій імперіалістичній війні.

На перешкоді комуністичній агітації стали, однак інші ліві партії - соціалісти й радикали. У передвиборчій кампанії вони сильно виступали проти комуністів. Особливо гостро виступали проти них соціалісти очолені Леоном Блюмом, бувшим творцем і керівником французького народного фронту. Б'юючи послаби агітації проти себе соціалісти й радикали та сподіваючись їх навіть децю використати, комуністи запропонували соціалістам і радикалам виступати у виборах спільним блоком. Це, однак, рішуче відмовилися. Боротьба проти комуністів, їхніх недавніх союзників сильно відбилася на упадку комуністичних впливів у Франції та на зменненні виборчих успіхів комуністів. З цієї причини не вдалося їм зайняти у французькому парламенті зайняти того місця, яке вони собі були вже запланували. При виборах комуністи дістали 28% мандатів /151 депутатів/, а соціалісти і радикали 42% мандатів. Решта припала правим і незалежним партіям - отвертим ворогам комуністів.

Вислід французьких виборів показує, що великий виборчий успіх ставлять собі не тільки комуністи, а й інші партії. У цій боротьбі вони пізнають свої сили і дальші, а то й ворожі партії. У цій боротьбі старяться вони пізнати своїх союзників і ворогів, і керуючи таким блоком /фронтом/ проводять свою політику.

2. Партії, які вже пробували колись союзу з комуністами, тобто мали змогу пізнати їх блище, виступають пізніше вороже проти подібних "союзників" і таких "союзників", як комуністи.

Дуже показовими є висліди виборів в Австрії. Народня партія дістала тут 85 мандатів, соціалістична - 76, комуністична - 4 мандати /2%. Така поразка комуністів у австрійських виборах, що народи громадянства яких придивилося до комуністичних порядків в УРСР /військові австрійці або пригледулося до громадян СРСР у себе на батьківщині /населення окр. пованих більшовиками австрійських земель/ не бажать запровадження у себе комуністичних порядків.

Вибори до парламентів держав північної Європи дали комуністам дуже незначні успіхи. У норвежському парламенті вони дістали 11% мандатів, в Данському 10%. Такі порівняючи слабі успіхи комуністів у північній Європі свідчать не лише про велику відпорність народів півночі на пропаганду комуністичних ідей, але рівно про велику солідарність народів цих держав, які зуміли протиставитися розкладові, що його старалися внести в громадянство комуністи для більш успішного підкорення його своїм планам, які зумули втримати і паралізувати в значній мірі терор, яким комуністи хотіли вплинути на волю виборців для забезпечення своїх виборчих успіхів.

У виборах до Чехословацького парламенту комуністам припало 20% мандатів. Ця цифра зовсім не свідчить зовсім про те, що в чехословацькому громадянстві є 20% визнавців, чи навіть прихильників комунізму. Наголоси віддані в Чехословаччині в користь комуністичної партії, крім колаборантів і їх симпатиків, склалися голоси тероризованим закидом у співпраці з гітлерівцями громадян /головним чином словаків/ і голоси чеських москвофілів. Ці останні голосували нині за комуністів тому, що Росія їх єдина надія в боротьбі з німецьким насиллям - є нині комуністична. Коли би застрішня Росія стала монархічною, вони б голосували за монархічну партію. Голосуючи за компартію, вони таким чином голосували на співпрацю чехів з Росією.

В двох інших подібно до Чехословаччини "визволених" державах - Югославії і Болгарії при виборах до парламентів комуністи використали союз з іншими лівими партіями. В Югославії було створено "Народний фронт", а в Болгарії - "Патриотичний фронт". Керівники цих "фронтів", югославські і болгарські комуністи при сильній фаховій допомозі комуністичної партії держави - опікуна СРСР, розгорнули шалену передвиборчу агітацію і зробили всі приготування для того, щоб забезпечити при виборах перемогу "фронтів". між іншим вирішено було вживати при виборах дві урни. В одну з них мали б кидати свої голоси прихильники "фронтів" а в другу - прихильники опозиції. Такий порядок при виборах порушував принцип незалежності виборів, змушуючи прихильників опозиції голосувати явно. У відповідь на такі й інші порушення

борчих законів, опозиційні партії відмовились участь в виборах. У виборів стали таким чином під прикриттям створених ними "фрон-тів", самі комуністи. Річ зрозуміла, що при допомозі совєтських ви-борчих фахівців угославські і болгарські комуністи забезпечили ма-жоритарну участь населення у виборах /35%/. І "організували" виборчу пе-ремогу своїх "фронтів" /69%/. На підставі вислідів виборів до парла-ментів у угославській і болгарській не можливо усталити які симпатії мають комуністи у громадянстві цих держав і яке процентове відношення між комуністами й іншими партіями "фронтів" у парламентах. Місцеві кому-ністи і більшовицька окупаційна влада у цих країнах спараються оточи-ти найбільшою таємницею як кількість комуністичних депутатів у "фрон-тах", так і той факт, що комуністи грають у них роль такого "керівно-го ядра" як ВКП/б/ в СРСР.

Робить честь угославським і болгарським громадянам те, що багато з них /понад 10%/. осмілилося прилюдно і явно заявити свою ворожість до підкомуністичних "фронтів". Впускаючи свої виборчі бюлетені в урни призначені для опозиції і коли 88% голосів відданих виборцями цих країн за "фронти", треба зарахувати до певної міри в користь податли-вості громадянства на принади комуністичної теорії й його застрашен-ності комуністичною "практикою", то 10% голосів відданих опозиції, треба віднести на трахунок відваги громадян, які посміли голосувати за опозицію.

Наступна глава "історія" в історії комуністичної теорії і практики

Найпізніше з усіх майже держав Європи, надумався у себе вибори СРСР. Попередні вибори до Верховної Ради відбулися тут 12 грудня 1937 року. Згідно статті 36 конституції, нові вибори мали відбутися рівно за чотири роки, тобто у грудні 1941 р. З огляду на війну, більшовики не провели виборів у 1941 р. і Верховна Рада засіділа на неокреслений строк - до закінчення війни. Тимчасом вона закінчилася, в совіти щось не дуже поспішали з виконанням 36-ої статті своєї конституції. Вибірала щіла Європа, а совіти ждали... Пішли чутки, що СРСР не поспішає зі своїми виборами, тому, що його виборчі фахівці зайняті забез-печенням виборчих успіхів у Франції, Чехії, та на Балканах. Поговорю-вали, що СРСР хоч не проголошує в себе офіційно виборів, то провадять проте не офіційну до них підготовку, ліквідуючи під закидом співпраці з німцями можливу виборчу опозицію та підготовляючи "найдемократичні-шим" у світі терором, високі проценти участі населення в виборах, та не менш високі проценти голосуючих за компартію. Строки проведення нових виборів відкладалися більшовиками з грудня 1945 р. на червень 1946 р., та аж на грудень 1946 р. Така нехіть Верховної Ради СРСР влізти на насиджене становище і постійне відкладання більшовиками строку здійснення громадянами СРСР своїх конституційних прав, звернули на себе увагу аж за границею. 16 вересня 1945 р. на прес конференції в Лондоні Молотово просто запитали, коли ж нарешті відбудуться вибори в СРСР? Молотов ніяково і не певно відповів: "у найближчому майбутньо-му". Ущойно аж після такої неприємної події з Молотовом в Лондоні ре-зидія Верховної Ради СРСР ухвалила 5 жовтня: "В зв'язку з закінченням війни /я закінчилася вона ще перед п'ятьма місяцями/ і скінчення пов-новажень Верховної Ради СРСР першого скликання /я скінчилися вони ще перед 4-ма роками/... призначити вибори до Верховної Ради СРСР на 10 лютого 1946 р.

Не маємо ще нині змоги говорити про виследи совєтських виборів і порівняти їх до вислідів виборів у інших державах. Можемо однак, і муємо вяснити та порівняти до закордонних значіння виборів в СРСР, вартість виборчого совєтського права та виборчу більшовицьку практику. Значіння для громадян держави ЖРДЖ в СРСР і за границею в цілком відмінне. В інших демократичних державах при кожних нових виборах ви-борці мають змогу при допомозі голосування виявити, яка з виступаючих у виборах партій найбільш відповідає як програмою державного бу-дівництва, так і цимими особами, яких ця партія висуваеть кандидататами

в депутати до державних установ. Заграничний виборець має широкий вибір. З кількох партій він має змогу вибрати одну найбільш для себе відповідну і віддати за неї свій голос. При відсутності в даній державі тиску на волю виборців, уряд в ній завжди відповідає симпатіям населення і проводить політику у відповідності з його інтересами.

Не то в СРСР. Советська держава є державою монопартійною. В ній існує лише комуністична партія, яка згідно з конституцією /ст. 126/ керує всім життям СРСР. При кожних виборах в СРСР виступає лише одна комуністична партія. Советські виборці мають лише перед собою одну партію. Немають фактично з чого вибирати. Тому то советських виборів не можна назвати справжніми виборами. Советський виборець має в дійсності право вибрати не якусь найвідповіднішу для себе партію чи програму, а лише якусь одну особу з кількох кандидатів, які всі належать до тої ж партії, які по обранні їх будуть здійснювати одну й ту саму програму. Для советського виборця немає жодної різниці чи віддати свій голос за першого, другого чи третього комуністичного кандидата. В більшовицьких виборчих бюлетенях, яких би політичних переконань советський громадянин не був, він не має змоги вибрати когось іншого крім комуністичного депутата, комуністичної партії, комуністичної програми. При таких виборчих можливостях советського громадянина, обрана державна влада ним, в більшості випадків не приставляє його інтересів і для їхнього для нього чужою.

Про вартість советського виборчого права люблять більшовики при кожній нагоді висловлювати дуже багато похвал. Найбільше розписуються і розбалакуються вони про надзвичайне советське виборче право з нагоди проведення виборів до своїх Верховних Рад. Більшовики хваляться, що їхні вибори є загальні, рівні і таємні, при цьому роблять різні закиди виборчим правам заграничних держав, які на їх думку ніяк не можуть дорівнювати советським. Погляньмо, як мається справа в дійсності.

Більшовики кажуть, що їхнє виборче право є загальне тому, що у советських виборах мають право приймати участь всі без винятку громадяни, як досягли 18-ть років життя /ст. 135/. Виборчі права інших держав з на думку більшовиків менш загальні від советських тому, що тих прав позбавлені в деяких державах всі жінки, або молодь до 21-го року життя. Не збираємося виправдувати виборчих звичаїв усіх закордонних держав, хочемо лише порівняти дошкульність для громадян обмежень загальності виборчого права в СРСР та інших державах.

Обмеження права обрати собі державну владу з осіб статті чи певного віку не може вплинути на зміну дійсного співвідношення між симпатіями громадянства до тої чи іншої політичної партії, до тої чи іншої програми державного будівництва. Такий порядок не дає перемоги при виборах будь якій політичній партії, будь якій другій групі чи класу громадянства. Це статеве і вікове обмеження загальності виборчого права стосується в однаковій мірі усіх політичних партій, усіх верств громадянства, тому не впливає співвідношення при виборах сил поодиноких груп і партій. Советське виборче право не має вікового і статевого обмеження, мимо цього, однак, воно не є таким загальним, як про нього більшовики кажуть. Советські закони роблять виняток у загальності виборчого права на осіб засуджених судом з "позбавленням виборчих прав" /ст. 135/ де обмеження особливо дошкульно дається в знаки громадянам СРСР. Воно, поперше обнімає собою велику кількість виборців /як припускається понад 1 мільон громадян, що перебувають по тюрмах, концтаборах та примусових роботах/, подруге, воно торкається лише громадян певних політичних переконань, а саме громадян неприхильно настроєних до советського уряду, до правлячої в СРСР компартії. Це обмеження, таким чином, спрямоване спеціально для боротьби комуністичної партії при виборах з її можливою опозицією. Вони призводять до того, що співвідношення представників різних політичних переконань у виборених у цей спосіб органах державної влади не відповідає співвідношенню сил різних політичних переконань у громадянстві. Таким чином більшовицький уряд є чужим для симпатій і інтересів багатьох своїх громадян.

Більшовики, що пишуться рівністю свого виборчого права, тобто тим, що в СРСР "усі громадяни беруть участь у виборах на рівних засадах" /ст.136/.

Хвалькувату брехливість цієї заяви більшовицької конституції викриває непомітно для себе сама конституція. 140-ва ст. конституції УРСР дає право громадянам Вінницької, Київської та Харківської області вибирати одного депутата від тридцяти тисяч населення, а громадянам Дніпропетровської, Донецької, Червоноградської і Чернігівської - одного депутата від двадцяти п'яти тисяч, де тут рівні засади? Внаслідок такої більшовицької "рівності" засад у виборах втрачається справедливості співвідношення у Верховних Радах союзних республік між громадянами пануючої /російської/ нації і громадянами поневолених націй. "Рівність" со-ветського виборчого права привела до того, що до першої Верховної Ради обрано 61% українців і 37% росіян в той час, як українці становлять 83% всього населення України, а росіяни - 13%. Чи в цьому випадку діяли також рівні засади?..

Годі назвати більшовицьке голосування при виборах дійсно взаємним голосуванням. Підозрілі в "неблагонадійності" громадяни дис-такують в СРСР при виборах або позначені об'єкти, або позначені конверти, крім того за ними пильно слідкують присутні при виборах, в характері членів виборчих комісій, агенти НКВД. Вони уважно собі нотують, як довго хто в "неблагонадійних" затримався у виборчій кабінеті, чи мав він час на переписування виборчого списку, чи корис-тувався олівцем і т.д.

Врешті, як советські вибори не з виборами тому, що нема з чого вибрати, так рівно ж советське виборче право не з в дійсності правом, тому, що з нього не вільно користатися. А воно право, якого не можна спекатися, перестає бути правом і робиться неприємним і утяжливим обов'язком. Участь у виборах не з в СРСР правом, яким можуть корис-тати всі громадяни, з в воно державним обов'язком, за виконання якого слідкує державна влада. Кожний хто ухиляється від виконання цього "права" обов'язку, наражає себе на підозріння в "неблагона-дійності" і всякі переслідування. Ті, що не явилися до голосування в закордонних державах - це особи або байдужні до політики, або такі, для інтересів яких нема різниця, який уряд прийде до влади - внаслідок виборів і яку програму здійснюватиме. Таких людей знаходить-ся звичайно закордоном 10, 20, 30 і більше відсотків. Не те в СРСР тут громадяни м у с я т ь голосувати, а за тими, що вперлися не-голосувати бігають з похідними урнами члени виборчих комісії до того часу доки їх не відшукать і не "переконать" віддати державі свій голос. Ось чому процент тих, що не з явилися до голосування буває в СРСР такий мізерний. У виборах 1937 р. не з явилася до голосування по цілому СРСР від 3-2% виборців /біля 3 мільйони осіб/. При існуючому в СРСР режимі всі виборці, що вдержалися від голосування - це не лі-ниви чи байдужні до думан у державній владі люди, це громадяни, що вставилися стати в опозиції до існуючого режиму, не боячись усіх немилих наслідків свого вчинку. Наменче сміливості мусять мати ці громадяни які не дивлячись на всі таємні штуки НКВД, яке стараєть-ся уявити для себе тайну виборів "неблагонадійних" громадян, смі-люються голосувати проти урядових кандидатів. У минулих виборах в СРСР було таких громадян біля 1% /632 тисячі осіб/. Як бачимо, з ог-ляду на його спеціальний режим /диктатура одної партії над усім на-селенням/, як по забезпеченні виборчого права, так і ті, що вдержалися від голосування, і ті, що голосували проти урядових кандидатів - все це з люди тієї категорії, що в закордонних державах урядова опозиція. Між опозицією закордоном і СРСР, з однак, та різниця, що за кордо-ном вона є законна і не каральна, а в СРСР - урядово оголошена ворогами народу. Гостро переслідувана органами державної влади під керівництвом правлячої компартії. Кількість такого роду опозиції при минулих виборах в СРСР становила біля 6% загального числа ви-борців, або біля 3 мільйонів осіб.

Блід ще згадати про одну справу зв'язану з виборами, яка має завжди інший характер за границею і в СРСР. Це справа виборчих блоків. Виборчі блоки часто практикуються за границею. Блокуються тут дві чи кілька партій, щоби не тратити лишків голосів, які осталися при відрахування їх кількості потрібною для досуття мандатів. Цих лишків, що їх дістає певну кількість кожна партія, яка входить в блок, одержують в самій же така кількість, яка вистарчає для здобуття одного чи кількох мандатів. В цей спосіб за посередництвом блоків, блоковані партії використовують свої лишки голосів, і здобувають спільними зусиллями для себе більшу кількість мандатів.

В цілком одмінний спосіб представляється справа блокування в СРСР. У минулих виборах до Верховної Ради компартія виступила тут в блоці з т.зв. безпартійними, думаємо, що і в виборах, які мають відбутися в 1946 р. більшовики захочуть використати такий блок.

Як же цей блок виглядає?

Виборчий блок в СРСР творять комуністи і безпартійні. Комуністи це члени урядуючої партії, визнаві її програми і тактики, керівники /126 ст. конституції/ усього громадянського і державного життя, урядовці, адміністрація, особи, що займають усі відповідальні пости і провідні становища - одним словом правляче клас та всі її співробітники. Загальне число тих людей на день нових виборів вноситиме більш 6 мільонів осіб, тобто 97% загальної кількості населення. Решта населення СРСР - /97% або 194 мільони осіб/ це т.зв. безпартійні. Безпартійні в СРСР - це ті, що не можуть належати до компартії і ті, що не хочуть належати до неї. Безпартійні в СРСР - це люди, якими за посередництвом усіх засобів, що в розпорядженні НКВД, керує керівне ядро усього громадянського і державного життя ВКП/б/. Їх зблоковують зі собою комуністи для того, щоби "задемонструвати" перед світом єдність совітського народу і його відданість партії. Їх зблоковують для того, щоби 97% і 99% комуністів обрали до органів державної влади... 97% комуністів і 99% безпартійних. Таким чином більшовицький блок - це безсоромне використання "ошукуваної і тероризованої маси безпартійних" правлячою комуністичною партією.

У державі такого типу як СРСР, тобто у монопартійній диктаторській державі, де одна і єдина у державі партія /комуністична/, що до неї належить порівняючи незначна кількість населення, силою накидає свою волю більшості населення. Вибори для народу є фактично пустою і непотрібною формальністю. Вибори в СРСР потрібні лише комуністичній партії, вони потрібні їй:

1. Для замаскування перед закордоном партійної диктатури і деспотизму в СРСР за зовнішніми демократичними формами;
2. Для закументування перед закордонними чинниками зв'язку компартії з масами, "сили більшовицького ладу в СРСР" та "довіря мас до більшовицького уряду";
3. Для впоєння в маси переконання про їх мниму участь у керівництві державою, яке вони ніби здійснюють, "обираючи", самі для себе державну владу.

Вибори до совітської Верховної Ради ще перед нами. Які будуть їх висліди, не хочемо наперед відгадувати. Зрештою ці висліди для нас не важні. З них ми ніколи не довідаємося ані справжнього проценту участі населення у виборах, ані справжньої кількості тих, що голосували проти більшовицького режиму. Процентів голосуючих за більшовицьку партію, що їх подасть урядова статистика, годі буде виділити процент справжніх прихильників комуністичного ладу. Процент громадян, що змушені були голосувати за компартію під терором і ті, бракуючі до 99% голосів, які підсиплять урни виборчі комісії. Не зможе також ніхто відрахувати, скільки сот тисяч виборців буде позбавлено їхніх виборчих прав за посередництвом розстрілів, ув'язнень, заслання в концтабори та легері примусових робіт.

Треба стверджувати однак, що вибори 1946 р. будуть проходити в СРСР в зовсім інших обставинах ніж вибори 1937 р.

Підчас другої імперіалістичної війни громадяни СРСР збагатились політичним досвідом, посилили свій світогляд, пізнали блище позарільшовицький світ. Громадяни СРСР пізнали, що не все советське добре тому лише що советське, а не все не советське зле, тому лише, що "буржуазне" і "капіталістичне". Вони переконалися тако ж, що трудящі в капілістичних і буржуазних державах, якої цього собі бажали, то живуть однак, нічуть не гірше, а в багатьох випадках далеко краще ніж трудящі комуністичного раю.

Багато поневолених, "своїм старшим братом" російським народом /його імперіалістичної клікою/ народів СРСР пізнали під час війни, що німецько-фашистська неволя не була для них багато гіршою від советської "свободи", що німецька окупація не багато чим ризниться від більшовицького "визволення", що грабунки німецьких загарбників не були багато дошкульнішими від хлібозаготівель "добровільних" внесень в різні фонди, позики, лотері, та інші драчки советських "визволителів".

Досвід, який здобули громадяни і народи СРСР в другій імперіалістичній війні, сильно зменшує вплив на маси передвиборчої більшовицької пропаганди. Населення СРСР знає, що вибори до Верховної Ради і така чи інша його участь в них не вплине на послаблення московсько-більшовицької імперіалістичної кліки на права і дши свободи громадян і народів, не зніщить зненавидженого всіма більшовицького ладу.

Громадяни СРСР, знають, що зможуть здобути для себе позні громадянські права, лише у своїх вільних національних державах, тому у цей час, як більшовики проводять свою виборчу метушню, думаючи задуришити своїми жи - "виборами" громадян СРСР і світ цілий, поневолені більшовизмом громадяни і народи піднімаються до реалістично-визвольної боротьби за повалення гнобительського більшовицького режиму, за побудову справедливих соціяльних порядків у незалежних державах поневолених нині народів.

У. Кузіль.

НАЙБІЛЬШ ДЕМОКРАТИЧНІ ВИБОРИ.

При кожній нагоді своїх виступів перелічують сьогодні державні мужі в заявах про боротьбу за демократію і передовсім за здійснення її кличів у внутрішньому житті своїх держав. Усі міжнародні Конгреси приходять під кличами побудови світа на демократичних основах. Перед у цих заявах веде очевидно совітський Союз. Тов. Шанц, член Академії СРСР пише в "ад-Україні": "Захоплені погляди міліонів і мільонів людей звернені до Радянського Союзу, як оплоту демократії і миру". І далі: "Значення великої жовтневої соціалістичної революції, насамперед у цьому, що вона показала світові найбільш передову і найбільш демократичну систему влади". Як видно СРСР піднімає такий модний і пробовий сьогодні клич: "за демократію" і типує себе на її першого захисника і на першого, що здійснив її кличі. За офіційною совітською дефініцією демократія це: "народовладдя, політичний лад, при якому влада належить народові. Справжня демократія можлива тільки в радянській соціалістичній державі. Трудячі міста та села беруть діяльну участь у правлінні радянської держави. Народ і уряд в СРСР єдині /політичний словник/.

Найкращим показником здійснення вище згаданих принципів являються вибори до найвищих органів державної влади. Беззаперечною можливістю совітських громадян провести своїх вільно вибраних депутатів у Верховну Раду СРСР дає би щойно єдність уряду і народу. Передвиборча пропаганда характеризує виборчу систему так, "провідним принципом у нашого виборчого закону є - забезпечити вільний вияв волі народу.

Наші вибори справді народні. Вони проводяться на основі справді загального, рівного і прямого виборчого права при таємному голосуванні. Чотири-п'ятикратне виборче право ще не забезпечує вповні більшого вияву волі народу. В першу чергу, мусить бути забезпечене право свободного висунування кандидатів, а тоді щойно загальне, рівне і т.д. Голосування на них.

Згідно зі статтею 57 "Положення про вибори до Верх. Ради СРСР", "Право виставлення кандидатів у депутати Верховної Ради СРСР забезпечується за громадськими організаціями і товариствами трудящих, комуністичними партійними організаціями, профспілками, кооперативними організаціями, молоді і культурними товариствами". Де формально, а хто ж фактичним керівником усіх тих вище зведених установ і організацій?

Ст. 126 конституції СРСР визначає комуністичну партію керівним ядром усіх громадських і державних установ. І докладніше і без яких сумнівів визначає становище компартії. Сталін у "питаннях ленінізму": "Партія пролетаріата" каже він "є її авангардом". І призначення полягає в тому, що вона об'єднує роботу всіх без винятку масових організацій і спрямовує їх діяння до одної цілі. І так: профспілки як масова організація пролетаріата, зв'язуєча партію з робітниками,

передовсім по лінії виробництва; ради, як масова організація трудящих, зв'язуєча партію з тими останніми передовсім по лінії державній; спілка молоді, як масова організація робітничої і селянської молоді, призначена для виховання молодого покоління і підготовку молодих резервів в кінці партія, як основна напрямлюєча сила призначена керувати всіма цими масовими організаціями". І далі: вищим показником керівної ролі партії у нас у радянському Союзі треба признати цей

факт, що не одне важке політичне чи організаційне питання не вирішується в нас нашими радянськими й іншими масовими організаціями без керівних вказівок партії". Словом фактичного диктатора Радянського Союзу не може бути заперечень. Отже дійсно комуністична партія є

цим керівним ядром, що при допомозі наукових, профспілкових чи інших інституцій охоплює тісними кличами все життя совітських громадян і за потисненням відповідно пружини вправляє в рух і бажану дію.

одну з частин великого і суспільно-державного механізму. Деякі всі ці суспільні організації є суто державними організаціями, вони всі створені державою, одиноко вони признані державою і тільки вони мають за собою законно забезпечене право заступати ту ділянку життя всіх совітських громадян /не тільки членів/ для якої були покликані до життя. Отже в кандидатів в депутати до совітських державних органів влади представляють державні організації кермовані комуністичною партією. "Радянська Україна" з 23.XI.-45. характеризує польський виборчий закон до 1939 р., як наскрізь реакційний, фашистський. "Виборчий закон не допускав у Сейм противників уряду". З цим законом право висування кандидатів належало тільки колегіям, які склалися з представників самобурядувань, торговельних і промислових палат, в яких тільки про людське око надавалося мізерне місце представникам профспілкових організацій. Виборці могли вибрати депутатів Сейму тільки з числа кандидатів намічених цими колегіями і бажаних урядом". А чому ж ідентична постановка в Радянському Союзі називається радянською демократією?

Досвід виборів в 1939 р. в справі прилучення Західних Областей до УРСР з 1940 р. до Верховних Рад УРСР і СРСР і теперішня підготовка до виборів депутатів до Верховної Ради СРСР розкриває ввесь дальший "демократизм" підбору кандидатів. В 1939 р. переважні громадяни Західних областей не зорієнтовані в совітській дійсності, перебували зареєстровувати в окружних виборчих комісіях знаних собі людей як кандидатів, гідних по їхній думці стати депутатами. Демократичний ентузіазм цих гуртків скоро пригашувала місцева партійна організація - реєсний відділ виборів. Примушує кандидата до зречення, застрашує охочих подавати кандидатів, партія осягала вільну виборчу листу для вписання туди свого кандидата, досить часто безпартійного, але готового сліпо виконувати всі доручення комуністичної клітки. Чезвидно такого ставлення висувало організоване компартією зібрання трудящих для заховання демократичних ознак. В 1940 р. на кож у виборчу округу по виборам до Верховної Ради УРСР фігурував тільки один кандидат. Що ж це означає? Чоловчина тут може бути тільки одне. Керівне ядро заранжувало збори, на яких підсунуло вибірну собі кандидатуру. Спротивів ніяких не існувало. Контр-кандидатів не пропонував, бо режесеровка зборів цього не передбачувала. Кількох приготовлених промовців схвалило і піддержало кандидата і він одностайно проходив. За потисненням відповідної пружини організують в себе на місцях первинні парторганізації, рівно ж подібні збори, де не призначене до власної ініціативи суспільство схвалює призначену згорі кандидатуру. В результаті у виборчому бюлетені один одинокий кандидат. У відповідності з цим стаз заявою ст. 73 "Положення" - "виборець залишає у кожному виборчому бюлетені прізвище того кандидата, за якого він голосує, викреслюючи прізвища решти". Совітський громадянин немає між ким вибирати, бо існує тільки один кандидат. Це власне і дійсний образ виборів. Якщо б суспільство самочинно збиралося для обговорення і поставлення кандидатури, тоді з різних місцевостей зареєстрували б більшу кількість кандидатів. Чейже ціла виборча округа не збирається разом для узгіднення одної тільки кандидатури. Яким узгодивачем являється власне компартія, але в парі з тим зникає суспільна ініціатива, більше виявлення волі народу. Для яскравого прикладу режисера виборчої процедури, керівним ядром можна навести от хочби сформування виборчої комісії по виборах до Ради національностей.

Чудодійну пружину натиснуто, і чудодійна машина почала діяти. Без ніякого порозуміння між собою організації й установи рівномірно розложили представників до виборчої комісії на професійні спілки, наукові установи, комуністичні організації, колегіальні ст. д. витресовані громадяни пропонує тільки 10 представників, якраз передбачену "положенням" кількість, і прізвища Верховної Ради УРСР не було над чим застановлятися, з поміж кого вибирати, а тільки гразу затвердити задалегіть намічених і обговорених представників. Західні Области напр. вислали тільки одного представника від Львівського державного Університету. Ані одній більше установі чи профспілці не прийшло чомусь на думку висувати свого кандидата, бо річ яона не було відповідної вказівки від керівного ядра, а громадянська ініціатива мовчить, а зрештою ре-

жисерами виборів вже наперед був призначений тільки один представник тільки один представник до виборчої комісії УРСР.

А хто ж це ті представники, що мають дбати про демократичне переведення виборів? Ось до окружної виборчої комісії в чортківщині висунутий секретар міського комітету Кіуб/У Вакуленко, секретар міському комсомолу Костюк, в Дрогобичі полковник Іапіловський, в Станиславові Кирихін з частин сталінського гарнізону і т.д. А для демократичної вивіски на додаток - "ендерецька" Мар'я, громадянка с. Текеків, у такому складі виборчої комісії "ендерецькі" прийдеться бути нічим статистом і у відповідних моментах підносити руку до голосування.

Так запропонованих кандидатів в депутати, прийдеться громадянинові СРСР вибирати загально, рівно, прямо і при таємному голосуванні. Більшовицька преса у передвиборчих агітаційних статтях розписується про те, що у буржуазних країнах авіть найбільш передових і демократичних між конституцій і виборчим законом існують кричущі суперечності. А в Радянському Союзі можна додати сміливо, існує кричуща суперечність між виборчим законом і виборчою практикою. І так загальне право голосування перемінилося в примусовий обов'язок. Громадянина, що здержується від голосування, вважається згори контрреволюціонером, зі всіма сумними наслідками такого опрідення. Первинні партійні організації пильно слідять і провадять евіденці, голосуючих і не голосуючих, бо це загальне голосування перетворюється в свого рода референдум для висловлення довіря урядові. Якщо виборець може голосувати тільки за кандидата висунутого державою, то це ніякі вибори, тим більше демократичні. І так у совітах не тільки, вільно а треба кожному голосувати. На час виборів усі середники транспорту поставлені до диспозиції виборчим комісіям, щоби привезти до урни всіх паралітиків, хворих, старців, які може вже не розуміють до текв вибори, і ніякого задоволення зі свого "демократичного" права не відчувають. І не громадянам залежить на використанні загального виборчого права, а державі на 100% участі у виборах, що маючи, хочби терором одержане суспільне довір'я, продовжувати свою політику насилля.

Совітський політичний словник пише про рівне виборче право в буржуазних державах: "В буржуазних країнах виборчі округи організуються так, що мало населені виборчі округи дебирають таку саму кількість депутатів, як і пролетарські округи зі значно більшою кількістю населення". Знову ж "Рад. Україна" з 23.XI. -45, відкається над Західними Областями в чисто польській окрузі Кракова депутата до Сейму послали від 48 тис. чоловік, а в українській окрузі Крем'янця 96 тис. чоловік. При чому самовпевнено заявляє: "Радянський закон не знає ніяких обмежень рівності виборців", і конституція і "положення" устанавляють виборчі округи по нормі 300 /триста/ тисяч населення на округу. Тим часом Указ Президії Верховної Ради СРСР з дня 14 жовтня 1945 створює в частинах і з'єднаннях Червоної Армії і військово-морського флоту, які перебувають за межами СРСР виборчі округи по виборам до Верховної Ради СРСР по нормі 100 тисяч виборців на одну округу. Отже яка суперечність з конституцій і цілковите знехтування рівного виборчого права. Статистика попередних виборів в УРСР, як рівно ж виборів, що проходять сьогодні у всіх демократичних країнах виказує більше чим 50% виборців у відношенні до ілості населення, 100 тис. виборців становить тільки 33% по відношенні до населення одної виборчої округи по виборам до ради Борзу, отже виразна нерівність округ.

З дня проголошення реченця виборів і опублікування "положення по виборам" притупило "квірне ядро" до енергічно передвиборчої кампанії. Змобілізувавши всі свої сили кішними кліщами охоплено усе суспільне життя, щоби отупітих від безнастанного повторювання виборчих кличів, застрашеного громадянина затигнути до урни. Праця агітаторів не ставлена на переконання громадян про правильність більшовицької системи, правильність політики більшовицького уряду і приневолення населення висказати йому своє довір'я через масову участь у голосуванні. В тій цілі змістом кожних агітаційних передвиборчих зборів а не тільки

в'яснення "положення", про першу чергу досягнення совітської влади на полі соціалістичного будівництва, на полі науки, культури і т.д., а передовсім перемога над фашистською Німеччиною і заклики до поборовання "залишків" укр.-німецьких націоналістів. Райкоми КП/б/У проводять семінари голів сілрад і колгоспів, секретарів первинних парторганізацій, керівників агітколлективів і директорів шкіл. Проводять партзбори, на яких обговорюють питання про завдання комуністів у підготовці до виборів. Гонять трудящих знову до соціалізації для відзначенні підготовки до виборів. У всьому тому передвиборчому ярмаркові не чути ані одного слова критики чи спротиву про котрогонебудь з висунених кандидатів, чи якогонебудь потягнення одно з виборчих комісій. Але це всім відомо, чому так діється.

Петро Панч в'яснює: "Велика жовтнева революція надала кожному громадянину право висловлювати і виявляти свої думки і настрої в друкованих органах і на прилюдних трибунах. Критика недолків у боротьбі органів радянської влади йде безперервно, як у пресі, так і на різних зборах то у, що народ знає, що винна в цьому не радянська система, а окремі люди, які не справляються з дорученим їм завданням. Отже не вільно критикувати кандидатів висунутих партією, не вільно критикувати самого способу висунення кандидатів, чи способу проведення виборів, бо це ж система. За те можна і треба і знищити критиком секретаря райкому КП/б/У за це, що не вдалося йому притягнути 100% населення до урни.

При такій системі і такому способі підготовки до виборів у совітах не може бути й мови про яку небуть гру сил політичних угруповань, світоглядів, чи політичних програм. Така власне вільна гра сил при виборах проходила в Англії, яку офіційні більшовицькі кола називають співзахисником світового миру і демократії. Англійці свободно згуртовані в політичних партіях, на яких опирається вся виборча система, провадили боротьбу за своїх кандидатів на послів і тим самим за можливість здійснювати свою політичну програму. У кожній виборчій окрузі кожна партія виславляла кандидатів і кожний громадянин мав цілковиту можливість вільно обирати, на представника якої політичної програми хоче голосувати. Консервативна урядова партія як рівно ж усі опозиційні, в тому числі і комуністична без обмежень проводила передвиборчу кампанія на зборах, у пресі, а навіть державне радіо стояло до диспозиції всіх без винятку партій, чого ніколи не можна би сподіватися в Радянському Союзі. Більшість голосів здобуло партія Лейбористів. Вона створила новий уряд і при такій самій виборчій системі можна мати певність, що новий уряд є справді відзеркалення настроїв англійського суспільства. Подібна виборча система існує у всіх майже західноєвропейських державах, де кожочасні вибори характеризують нові наростаючі тенденції серед суспільства. Протинно совітська виборча дійсність не звичайно нагадує вибори до гітлерівського Райхстагу. Передвиборчу кампанія і цілу політичну групу з своїми власними громадянами проводила тільки одна партія; середники пропаганди тільки в руках одної партії, кандидати висували тільки одна партія. У висліді вийшов німецький парламент виразник гітлерівської партії, як вона вперто заявляла тим самим виразником німецького народу. Різниця полягала лише в назві. Там гітлерівський фашизм, а тут - радянська демократія.

Ще одну брехню заключає в собі виборчий закон і з ним ціла побудова найвищого державного органу СРСР, це т.зв. Рада Національностей, одна з двох палат Верховної Ради СРСР. Більшовики признають важке місце у своїй системі, бо "Рада Національностей являє собою орган, який відображає собою особливі специфічні інтереси трудящих мас зв'язані з їх національними особливостями. Рада Національностей з втіленням справжньо рівноправності всіх національностей СРСР". Інституція ця має бути доказом, що таке важливе і вічно актуальне питання повністю розв'язане в Радянському Союзі, власне через творення при найвищій державній владі органу, що має виключним завданням відображати специфічні інтереси поодиноких народів в такій багатонаціональній державі, яком являється СРСР.

Ближчий розгляд цієї справи зразу розкриває нову більшовицьку вивіску: поперше: рівність народів згори заперечена наділом на чотири категорії, які висилають 25, 11, 5 чи тільки одного представника, у відповідності з тим, яке державно-правне оформлення дозволено їм прийняти - союзу чи автономну республіку, автономну область чи врешті тільки національну округу. Отже абсолютної рівності немає, а тільки рівність умовна, залежна від питомої ваги даної нації в совітському союзі. Зрівняння наступило, але в долину і то по відношенні до тої вічно непокірної України, яка висилає всього 25 представників, коли нпр. Узбецька РСР вислає хіба 36 представників /по даним з 1940 р. в її склад входить одна автономна республіка/. Зате вповні забезпеченою з'явилася в Раді Національностей Росія. Удиноко великому російському народові дозволено утворити федеративну республіку, бо "значення РСФСР в складі совітського союзу оприділяється не тільки питомою вагою її питомої території й її населення, але й щею нерівною ролюю, яку великий російський народ відіграв у революції, громадянській війні і соціалістичному будівництві, як господарському, так і культурному" /Економічна Географія СРСР/.

За даними з 1940 р. в склад РРФСР входить 17 автономних республік, 6 автономних областей і 10 національних округ, що разом дає 252 представників, на всіх 631, передбачених до нової ради національностей, себто майже 40%. Отже всі ці автономні республіки і області і національні округи вибирають не тільки своїх одинадцять, п'ять чи одного представника до Ради Національностей, але вони рівночасно голосують на представників до Ради Національностей від РРФСР. Таким чином представники до ради національностей являються не представниками націй, а представниками територіальними. Зрештою, ані конституції, ані в "положенні", ані в ніякому іншому законі, не зазначено, що представники від УРСР мають бути українцями від білоруської РСР - білоруси і т.д. Якщо у Верховній Раді УРСР засідає около 30% москалів, то де запорука, що на 25 представників до Ради Національностей не буде їх половини? Совітські офіційні дані старанно замовчують національнє походження депутатів і представників до виборчих комісій. Зраджують національність тільки такі прізвища тільки такі прізвища, як: Федат М. Кравцов, Юнін Сергій М., Гурієв, Ісаак Ілієвич Баренбайм і др., що є членами окружних виборчих комісій якраз по виборам до Ради Національностей. Але найкращим доказом, що Рада Національностей не є представництвом націй вка зує факт, що створено округи по виборам до Ради Національностей у військових частинах за межами СРСР. Яку ж націю представляють ці військові частини? Хіба совітську, бо Червона Армія не є побудована за принципом національним. Отже Рада Національностей це ані рівність націй, ані національне представництво, а ще одна вивіска на експорт, ще один зручний маневр для ведення пропаганди й баламучення тих, що ще на власній шкурі не зазнали совітського раю.

Збираючи вище сказане, приходиться твердити з цілою рішучістю, що совітські вибори найбільш фашистівські вибори, при яких неможливе ніяке свободне волевиявлення народу. Совітська оцінка слова "демократичний" не знаходить у нікого признання, крім більшовицько-сталінської кліки. Доказом цього може бути от хочби такий факт: Совітська преса розписується із захопленням про демократичні вибори у Болгарії, коли рівночасно американський політичний представник заявив болгарському прем'єр міністрові Георгієву, що Америка, яка не визнає представницького характеру уряду, не може відновити дипломатичних відносин з Болгарією; крім цього висловив сумнів, чи при виборах, які проходять можна сподіватися вільного волевиявлення. Так оцінює "демократію" совітського васала-Болгарії держава, яка по офіційним заявам совітської влади рівно з "англією і СРСР являється захисником миру і демократії у новому повозанному світі. При чому в Болгарії існують ще партії, опозиція має право законного існування. Що ж тоді сказали б західні демократії про совітські

вибори з їх монопартійною системою і нечуваним нікуди терором.
В таких умовах не залишається українському народові нічого
іншого, як відмовити в участі при виборах. Якщо голосувати мож-
на тільки на ставника більшовицької класи, то не можна там
шукати ніякого вільного вияву волі. Можна бути певним, що
совітська влада терором чи фальшуванням дійде до своїх 100%
участі при виборах, але ніякий волелюбний народ не приложить
рук до такого обману.

ЗАСВІДЧУВАЛЬНИЙ НАПИС СПРАВИ № _____

У справі (розділі опису, закінченому описі) підшито і пронумеровано 9 аркушів;

у тому числі літерні номери [девіатв];

пропущені номери _____;

+ аркушів внутрішнього опису _____

Особливості фізичного стану та формування справи	Номери аркушів
1	2

Спеціаліст
Посада
21 червня 2018 року

[підпис]
(підпис)

І. Тарданова
(ініціали (ініціал імені), прізвище)